

CARTA DOMINICAL**353. TORNAR A L'EVANGELI PER A RENOVAR EL MÓN**

4 d'octubre de 2026

Cada 4 d'octubre, l'Església fixa la mirada en sant Francesc d'Assís, una de les figures més lluminoses de la història del cristianisme. La seva vida continua captivant perquè és la demostració que l'Evangeli, quan és acollit sense reserves, transforma profundament el cor humà i esdevé una força capaç de renovar la societat. Francesc no va voler ser un heroi ni un reformador. Va voler ser, senzillament, deixeble de Jesucrist. En sentir les paraules de l'Evangeli: «Aneu i anuncieu el Regne», va comprendre que el Senyor el cridava a viure en pobresa, humilitat i fraternitat. La seva conversió no consistí només a abandonar les riqueses materials, sinó sobretot a deixar que Crist ocupés el centre de tota la seva existència. I, amb aquest esperit, va reformar l'Església.

La pobresa franciscana és profundament teològica. Neix de la contemplació de Crist, que «essent ric, es va fer pobre per nosaltres» (cf. 2Co 8,9). Per això Francesc no menysprea els béns creats; els contempla com un do del Pare. El seu *Càntic de les criatures* és una confessió de fe en el Déu creador, una invitació a descobrir que tota la creació és una gran família cridada a lloar el Senyor. Aquesta mirada explica també el seu amor als pobres, als malalts i als exclosos. Quan abraça el leproós, Francesc no fa un simple gest humanitari: hi reconeix el rostre mateix de Crist. L'amor als pobres no és una opció accessòria de la vida cristiana; és una conseqüència directa de l'Evangeli. Només qui ha experimentat la misericòrdia de Déu és capaç d'esdevenir instrument de misericòrdia.

L'Any Sant Franciscà, amb motiu del vuitè centenari de la seva mort, és una providencial invitació a tornar a les fonts de l'Evangeli. El papa Lleó XIV ha volgut que aquest any jubilar sigui «un temps en què tots els fidels siguin convidats a seguir l'exemple del sant d'Assís, per tal d'esdevenir models de santedat de vida i testimonis constants de la pau». El Papa recorda que la primera salutació de sant Francesc era: «Que el Senyor us doni la pau», i afegeix que aquesta pau «és la suma de tots els dons de Déu» i que no és fruit únicament dels esforços humans, sinó un do que cal acollir i viure cada dia.

Aquestes paraules ressonen amb una força especial en el nostre temps. Tots desitgem la pau, però la pau autèntica només pot arrelar en un cor reconciliat amb Déu. Francesc ens ensenya que la fraternitat no neix d'una simple estratègia

social, sinó de reconèixer que tots tenim un únic Pare. Quan Déu ocupa el centre, desapareixen les rivalitats, els interessos egoistes i la temptació de convertir l'altre en un adversari.

L'Any Sant Franciscà és també una invitació a redescobrir l'alegria de la senzillesa. En una cultura que sovint identifica la felicitat amb el consum, l'èxit o el poder, Francesc proclama amb la seva vida que la veritable riquesa és Crist. La llibertat interior que neix del despreniment permet estimar sense calcular, compartir sense por i viure amb esperança.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat